

ת"פ 28132/05/20 - מדינת ישראל נגד אילן הלוי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 28132-05-20 מדינת ישראל נ' הלוי
תיק חיצוני: 437555/2018

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אילן הלוי

החלטה

בפני בקשת הנאשם להפרדת האישום החמישי מכתב האישום וייחוד הדין הקבוע ליום 14.2.21 לשם שמיעת הראיות שעניינן באישום זה, ולחילופין קבלת הודאת הנאשם באישום זה וגזירת דינו בנפרד.

כתבי האישום שהוגשו כנגד הנאשם

יאמר תחילה, בתמצית, כי כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של טיפול רפואי רשלני ביולדות, בניגוד לסעיף 338(א)(7) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), בהיותו רופא נשים ובעליו של מתחם לידה שאינו מוסד רפואי מוכר, שיבוש מהלכי משפט בניגוד לסעיף 244 בחוק, הפרת הוראה חוקית בניגוד לסעיף 287(א) בחוק, ועוד.

עוד יאמר כבר עתה, כי במסגרת טענות מקדמיות אותן טען הנאשם, נטען בין היתר כי עסקינן בתיק תקדימי, במסגרתו יהא על בית המשפט להכריע גם בשאלת חוקיותם של מרכזי לידה, ובשאלת הגדרתו של טיפול רפואי במסגרת לידה.

כתב האישום הוגש בחודש מאי 2020, ובחודש נובמבר אותה שנה הוגש כתב אישום נוסף כנגד הנאשם, המייחס לו ריבוי עבירות של הפרת הוראה חוקית, בכך שחרף התליית רשיונו כרופא וצו הפסקה מנהלי, טיפל ביולדת במסגרת המרכז.

בדין שהתקיים בפני ביום 1.12.20, לאחר דיון מחוץ לפרוטוקול הסכים הנאשם באמצעות בא כוחו לצירוף כתב האישום הנוסף לכתב האישום הקיים, כבקשת המאשימה. ב"כ הנאשם הצהיר לפרוטוקול כי הוא שומר על זכותו לטעון כנגד תנאים מגבילים שהושתו על הנאשם בשל התיק הנוסף.

בקשות הנאשם

כאמור בראשית הדברים, מבקש הנאשם כעת להורות על הפרדת האישום החמישי בכתב האישום המתוקן - הוא האישום שהתווסף עקב תיקון כתב האישום, ושמיעת הראיות בעניינו במועד הדיון הקרוב בנפרד. לחלופין, עותר ב"כ הנאשם כי יתאפשר לנאשם להודות בעובדות האישום החמישי וכי דינו ייגזר - תוך שהוא מבהיר כי לאחר מכן יגיש הנאשם ערעור על פסק הדין ובקשה לחזרה מהודאה.

לטענת הנאשם, במסגרת הליך המ"ת בתיק הנוסף הוא הורחק ממקום מגוריו. בבקשה צוין כי חזר בו מערר שהגיש על החלטה זו.

נטען כי השאלה האם הפר הנאשם הוראה חוקית, כמתואר באישום החמישי, טרם הוכרעה על ידי בית משפט זה ועל ידי בית המשפט העליון, ומשמעות הדבר כי עד ההכרעה בסוגיה נענש הנאשם נוכח הטלת תנאים מגבילים עליו בהליך המ"ת, ונפגעות זכויותיו.

לפיכך, מבקש הוא כאמור כי יוכרע האישום החמישי באופן מיידי ובמנותק מהאישומים האחרים, ולחילופין - להודות במיוחס לו במסגרת אישום זה, על מנת שיבוטלו התנאים שהושתו עליו במסגרת התיק הנוסף.

תגובת המאשימה

המאשימה מתנגדת למבוקש על שני ראשיו, וטוענת כי למעשה מבקש הנאשם לחזור בו משתי הסכמות שניתנו על ידו - הן ביום 1.12.20 בפניי, במסגרת איחוד כתבי האישום, והן בפני בית המשפט המחוזי ביום 25.1.21, עת חזר בו מהערר אותו הגיש נוכח התנאים המגבילים שהושתו עליו.

נטען כי הנאשם מבקש לחזור בו מהסכמות אלו הגם שלא חל כל שינוי המצדיק לעשות כן, ובענין זה הוטעם כי הסכמתו לאיחוד כתבי האישום ניתנה לאחר שהושתו עליו התנאים המגבילים בגין התיק הנוסף, קרי - הוא היה מודע לקיומם.

המאשימה מוסיפה ומפרטת כי בית המשפט המחוזי קבע כי הנאשם יהא רשאי לפנות בבקשה לעיון חוזר תוך פרק זמן סביר, וכי עוד באותו יום בו הסכים הנאשם למחיקת הערר, הוגשה הבקשה הנוכחית. לפיכך, נטען כי בדרך לא מקובלת מנסה הנאשם לשנות את מצבו, כפי ששוקף לו ע"י בית המשפט המחוזי.

עוד נטען, כי אין ממש בטענות הנאשם לפיהן האישום החמישי מצומצם במהותו, שכן במסגרתו יידרש בית המשפט ממילא להכריע בכל השאלות העקרוניות אותן העלה הנאשם, ואשר פורטו לעיל.

דיון והכרעה

לאחר שבחנתי את בקשות הנאשם, איני מוצאת לקבלן.

ההחלטה בדבר איחוד כתבי האישום נעשתה בהסכמת הנאשם, לאחר שהובהר לו כי עקב אילוצי יומן בית המשפט לא ניתן יהא לקבוע את התיק הנוסף להבאת הראיות בהקדם, וכן משהובהר כי מן הפן המהותי, למעשה נדרשות החלטות - בסוגיות תקדימיות לטענת הנאשם - דומות, לרבות בטענות כי הטיפול אותו העניק אינו טיפול רפואי בהגדרתו, כי הצווים המנהליים אשר ניתנו בעניינו אינם תקפים - ועוד.

בנסיבות אלו, אין מקום להורות על הפרדת האישומים.

לא למותר לציין שאין מקום לקבל הודאה של נאשם, כאשר הנאשם מבהיר מלכתחילה כי עסקין בהודאת שווא, כי יבקש לחזור בו מהודאתו במסגרת ערעור, וכאשר למעשה מטרת הודאה זו הינה לחלץ את הנאשם מתנאים מגבילים אשר הושתו עליו.

כאן המקום להבהיר כי במסגרת הבקשה והתגובה לה, היפנו ב"כ הצדדים להחלטות שניתנו ע"י בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, שעניינן מגבלות שונות שהושתו על הנאשם. מטבע הדברים, במסגרת התיק העיקרי לא נחשפו בפניי אותן החלטות במלואן, והחלטתי זו ניתנת לפיכך מתוך הנחת מוצא כי עיקרי ההחלטות תוארו נכונה מהפן העובדתי במסגרת כתבי הטענות.

בחינת טענות הצדדים מביאה למסקנה כי כטענת המאשימה, בקשות הנאשם נועדו לאפשר לו לחזור מהסכמות אותן נתן - הן במסגרת התיק העיקרי בפניי, והן במסגרת ערר על תנאי השחרור בבית המשפט המחוזי. הבקשות הוגשו ללא הצדקה עניינית והגם שלא התרחש כל שינוי בנתונים העובדתיים והמשפטיים, על בסיסן ניתנו. תוזכר בהקשר זה טענת המאשימה לפיה באותו יום ממש בו נתן הנאשם את הסכמתו בבית המשפט המחוזי, הוגשו הבקשות שבפניי.

לא למותר להבהיר כי מטבע הדברים לעיתים מושתים על נאשמים תנאים המגבילים את זכויותיהם ואף את חירותם ממש, הגם שהם כופרים במיוחס להם ועשויים להימצא זכאים בסופו של ההליך. לא ניתן להלום התנהלות במסגרתה על מנת להיחלץ מהתנאים המגבילים יודו הנאשמים במיוחס להם, בציינם מראש כי אין המדובר בהודאת אמת וכי מטרת ההודאה היא ביטול התנאים, לצד בקשה לחזור ולדון במיוחס להם לאחר ביטול אותם תנאים.

נוכח האמור לעיל - נדחות הבקשות.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשפ"א, 07 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.